

A léto budiž požehnáno

vl. Šilhán

Druhým číslem našeho časopisu jsme se rozloučili s minulou sezónou, tedy školním rokem 2006/2007. Ten sice nebyl extrémně bohatý na velké koncertní události typu Dvořákovy Dědurky či Bachova Magnificatu, nemohu ale také říci, že by byl koncertně nějak chudý. Téměř tradičně byly bohaté poslední 3 měsíce. A tak většina gaudiáků potřebovala o prázdninách splatit své dluhy vůči svým rodinám, občas zanedbávaným zpěváčkou vášní.

Někteří jim to vynahradili dvojnásob, když je pozvali na zájezd do Bulharska. Ale o tom již referovalo zvláštní číslo našeho časopisu.

Byli však i takoví, kterým ta zpěvácká vášeň nedala pokoj ani o těch prázdninách (zde ovšem nemluvím o našich sbormistrech, kteří svoji lásku k muzicírování uplatňují i o prázdninách

již nespočetně let) a rozhodli se účastnit (někteří již poněkolkáté) skvělého pěveckého festivalu Bohemia Cantat, konaného v poslední letech již tradičně v Liberci. Každý z účastníků tohoto setkání zpěváků z celé republiky jistě potvrdí, že účast zde v něm zanechává nezapomenutelné dojmy. Protože někteří tvůrci časopisu byli i mezi účastníky festivalu, domluvili se, že vám, čtenářům, v dnešním čísle tuto událost přiblížíme některými obrázky i několika větami jen tak trošičku a více si o něm povíme na začátku příštího roku, či spíše tehdy, až bude vyhlášen další ročník, abychom vás, čtenáře, mnohem více inspirovali k chuti se také přihlásit.

Léto, či spíše ono letošním hezkým počasím trochu prodloužené léto, vyvrcholilo Gaudiu krásným zájezdem do Kroměříže, kde svým koncertem zahájilo zde každoročně konaný festival církevní hudby. Záběr z překrásných Kroměřížských zahrad, které jsme při tom navštívili, uveřejněný na titulní stránce časopisu, předznamenává reportáž z tohoto zájezdu, uveřejněnou dále. Tou si chceme také tuto událost připomenout.

Kroměříž

Jediným koncertem Gaudia v raném podzimu byl zahajovací koncert Dnů křesťanské kultury v neděli dne 7. října v Kroměříži. Byli jsme při tom hosty Moravských madrigalistů, kteří nám tím oplatili jejich návštěvu Prahy v loňském roce a kteří se o náš pobyt vzorně starali. Připravili nám též ubytování v internátu jedné ze zdejších středních škol.

Vyjeli jsme už v sobotu ráno, měli jsme v plánu prohlídku kroměřížských pamětihodností, zvláště pak kroměřížských zahrad, jejichž nádhera a velebnost zapříčinily, že se dostaly do seznamu památek UNESCO. Madrigalisté nám navíc připravili návštěvu zdejších vinných sklepů s ochutnávkou, návštěvu arcibiskupského paláce, ale i dalších městských zajímavostí, a nakonec i velmi příjemné setkání, připravené jejich sborem spojené s večeří. V sobotu jsme ještě absolvovali zkoušku v podkroví našeho dočasného domova.

Obrázky ze zkoušky a z koncertu

Vlastní koncert se uskutečnil v neděli v kostele Nanebevzetí Blahoslavené Panny Marie a jeho program byl přirozeně věnován duchovní hudbě. Zazpívali jsme zde tyto skladby:

Alta trinita beata (anonym), In te domine speravi (Josquin des Prés), O la, o che bon eccho (Orlando di Lasso), Locus iste (A. Brückner), Sicut locutus est (J. S. Bach), Herr, auf dich traue ich (H. Schütz), Ave verum (W. A. Mozart), Ave Regina coelorum (Vytautas Miškinis), Pie Jesu (Mary Lynn Lightfoot), I know the Lord (spiritual), Deep River (spiritual) a Kyrie a Gloria ze mše D-dur (A. Dvořák).

Náš zpěv se asi líbil, protože jsme byli odměněni velkým potleskem.

Cestu do vzdáleného moravského města jsme uskutečnili autobusem s příjemným řidičem (který se účastnil koncertu a dokonce i zkoušek - prý také před časem zpíval) a v pohodě.

-vs-

Arcibiskupský zámek v Kroměříži

Převzato z Internetu

je dominantou historického města Kroměříže a hlavním magnetem návštěvníků památkové rezervace. Jeho vznik a vývoj je spjat s historií olomouckého biskupství a arcibiskupství a poddanské obce olomouckých biskupů, která byla ve 13. století povýšena na město. Původní hrad a pozdější zámek byly rezidencí olomouckých biskupů a sídlem jejich manské organizace. Na místě původního velkomoravského hradiska vznikl gotický hrad, později přestavěný na renesanční. V třicetileté válce r. 1643 a 1645 byl hrad zničen švédskými vojsky a na jeho místě do konce 17. století byl postaven rozhodnutím biskupa Karla II. z Lichtensteina-Kastelkorna honosný raně barokní palác. Italské pojetí dali zámku architekti vídeňského císařského dvora Filiberto Lucchese a Giovanni Pietro Tencalla, kteří se podíleli i na dalších stavbách obnovovaného města. Z původního hradu zůstala spodní část bergfriedu, přestavěného v honosnou 84 m vysokou věž. Na půdorysu původního hradu byla vystavěna třípodlažní budova, obklopující nádvoří s arkádami, s venkovními fasádami, členěnými řadami oken, pilastry, lesény a nárožními rizality. Požár v r. 1752 vedl k úpravám druhého poschodí, odbourání bastionů na rozích budovy, snesení atikové balustrády a k novému krovu a zakončení věže. Původní vchod do zámku z Podzámecké zahrady tvořily sály sala terreny, v 19. století byl zasypan i příkop před zámekem, oddělující budovu od náměstí. Interiéry zámku sloužily třem funkcím - hospodářské správě biskupství (statky, lesy, továrny, manský systém), reprezentačním účelům (místnosti v I. a v II. patře - galerie a knihovna) a umístění, příp. prezentaci umělecko-historických sbírek. Monumentální schodiště přivádí návštěvníka do sálů 1. poschodí. Lovecký sál s předsíní s instalovanou výzdobou z 19. století ukazuje v předsíni první výrobky hutního průmyslu východní Moravy na odlitcích historických zbraní. Lovecký sál plnil funkci herny a kuřárny. Růžový sál byl přijímacím pokojem pro soukromé a vzácné hosty. Přijímací funkci měl i další pokoj - Carský pokoj, ve kterém i když jen několik dnů, přijímal své hosty ruský car Alexandr III. v srpnu r. 1885. Poradní sál získal své jméno také v 19. století, kdy sloužil k poradám poslanců říšského sněmu, zasedajícího v zámku (1848-1849). Sál měl funkci galerie portrétů nejvýznamnějších olomouckých biskupů a arcibiskupů. Koncem 19. století byly provedeny poslední drobné úpravy Trůnního sálu, který sloužil k oficiálnímu

přijetí významných skupin hostů a návštěvníků zámku. Ve stejné době byla upravena i Malá jídelna, doplněná stylovým nábytkem v 19. století. Sousední sál patří k nejkrásnějším interiéřům v zámku, ale i v naší republice. Po požáru zámku v roce 1752 shořelo druhé poschodí a střecha severozápadního křídla zámku, kde se propadly i podlahy. Do vzniklé prostory byla vestavěna reprezentativní místnost Velké jídelny, dnes známé pod názvem Sněmovní sál. Dnešní název získal v roce 1848, kdy byl místem konání rakouského Říšského sněmu. Ve druhém patře byla ve stejné době obnovena zámecká Kaple sv. Šebestiána. Druhou nejznámější místností zámku je Manský sál ve 2. patře, upravený po požáru reprezentativním způsobem. Vedlejší sál bývalé manské registratury byl začátkem 20. století změněn na Novou knihovnu. Tři sály patří tzv. Staré knihovně. Předsíň, předsálí a velký sál jsou vybaveny bohatě zlacenyými barokními dřevěnými skříněmi z 18. století. Zahradní křídlo 2. poschodí slouží k umístění sálů zámecké obrazárny. Instalace byla přebudována a obrazárna zpřístupněna znovu v roce 1999.

Libosad zvaný Květná zahrada

Převzato z Internetu

Vznikla jako součást stavitelské aktivity biskupa Karla II. Lichtensteina-Kastelkorna v druhé polovině 17. století na neplodné a bažinaté půdě za hradbami tehdejšího města. Realizace projektu tzv. „Libosadu“ je dílem autorů architektury zámku Fil. Luccheseho a G. P. Tencally. K rozšíření Libosadu došlo v letech 1840-45 podle projektu A. Archeho. Vzniklo zde dílo neobyčejně cenné. Aniž by byl porušen původní dispoziční rozvrh jedinečného raně barokního Libosadu, byly k jeho boční straně vsunuty dvě budovy tropického a studeného skleníku a obytná a správní budova. Ty sevřely mezi sebou čestný dvůr, otevřeny právě do Libosadu směrem k centrální rotundě. Vchod byl akcentován vstupním portálem, osazeným do mělkého trojosého rizalitu, završeného trojúhelníkovým tympanonem se zlaceným arcibiskupským znakem. Květná zahrada je osovou pozdně renesanční, vlastně manýristickou zahradou, založenou v roce 1665 na půdoryse protáhlého obdélníka. Hlavní vchod přechází do neobvykle dlouhé, monumentální galerie, zvané kolonáda. Půdorys Libosadu byl protkán složitým vodovodním systémem, který napájel rybníčky, kašny, jezírko u voliéry, vodotrysky a interiér ústřední rotundy. Pak vede hlavní osa mezi dvěma pahorky, zv. Jahodovými kopečky, které se staly v té době oblíbeným prvkem kompozice.

GAUDIUM VE ŠPANĚLSKÉM SÁLE

Zuzana Zajícová

V pátek 22. června se ve Španělském sále na Pražském hradu sešli zástupci ze šestnácti zemí, postižených komunismem. 15. kongres pořádala Mezinárodní asociace bývalých politických vězňů a obětí komunismu a Gaudium mělo tu čest na této akci zazpívat.

Původně jsme měli vystoupit v polovině zasedání, ale nakonec jsme byli odsunuti na závěr jako zlatý hřeb večera. Sraz byl v 20:45 před vchodem do sálu. Měla jsem v úmyslu přijet pro jistotu dřív, ale tramvaj, znáte to, ujela těsně před nosem. Bylo nás několik, co jsme dorazili chvilku před stanoveným limitem. Na schodech čekala Zdena, aby nás vydělila sdělením, že delegátům docházejí slova, a že na Gaudium přijde řada každým okamžikem.

Při běhu členitými prostorami Španělského sálu mě utěšovala pouze myšlenka, že se mnou běží i naše klavíristka Jitka, bez níž se na rozdíl ode mě začít nedá. Při sprintu jsme letmo zahlédli v jedné z nádherných místností stoly s občerstvením a mně utkvěl hlavně obrázek obrovských do pyramidy naskládaných koblih (Saturnin by měl radost a mě taky svrběla ruka).

Museli jsme zvládnout množství točitých schodů a fofrem najít šatny. Naprosto vyřízená jsem se kosmickou rychlostí převlékla a v rekordním čase se zařadila ke kolegům. Tam jsme se my sprinteři dozvěděli, že řečníci nabrali druhý dech a přece jen budou ještě chvíli řečnit. Nebudu to prodlužovat: řečnili až do třičtvrtě na deset... Někteří z nás kvůli strachu z opoždění nestačili navštívit jistě krásné a reprezentativní prostory toalet.

Operativně se také těsně před vystoupením měnil repertoár, jelikož jsme netušili, zda budou delegáti po tak náročném a dlouhém programu schopni poslouchat Dvořákovu Kyrie i Glorii. Nakonec se sbormistři rozhodli, že zazpíváme nejen Verdiho Sbor Židů, ale již zmíněnou Dvořákovu Kyrie i Glorii celou a navíc ještě Suchoňovu Aká si mi krásna. Bývalí vězni přece musí něco vydržet! Poslední skladba vyvolala tak trochu zděšení mezi nejmenovanými členy (mezi nimiž jsem i já), jelikož jsme neměli s sebou patřičné noty - pro někoho psychická opora, pro někoho nutnost.

Díky neúnavným řečníkům jsme měli možnost nacvičit si seřazení do úhledného trojstupu a taky aspoň částečně vyslechnout.

nout nadšené líčení naší sbormistryně Zdeny, navrátivší se z nádherné a chladné Aljašky. Všem se určitě nejvíc zamlouvala představa zimy a o to víc jsme se v zákulisí sálu potili.

Konečně zazněl poslední potlesk a nastoupili jsme my. Sál byl plný v drtivé většině mužů, v čele byla tribuna zřejmě s představiteli vlády a Svazu. Jelikož jsme k tribuně stáli zády, nevím, kdo tam vlastně tomu všemu předsedal. Zahlédla jsem tam jen ministra Nečase.

Jaký jsme podali výkon si netroufám posoudit, jelikož jsem jako vždy stála hned vedle sopránů a tím pádem jsem slyšela hlavně je. Taky mě překvapilo, že jsem slyšela nejvíc sebe, a to mě trochu znervóznilo. Podle reakcí publika si naše vystoupení také nedovolím hodnotit, neboť většina tleskala, ale zahlédla jsem i několik spících jedinců a pár jich taky třímalo v ruce mobil a psalo sms... nebylo to typické koncertní publikum.

Sklidili jsme potlesk a Zdena dostala kytku. (Vláda a Jitka ne, jelikož nám organizátorka celé akce ještě před naším nástupem lítostivě sdělila, že mají jen tu jednu, protože jim přítomné delegátky udělaly čáru přes rozpočet a přišly místo jedné čtyři... Po našem ujištění, že Zdena určitě dovolí Vládovi taky se kochat květi-

nami, paní organizátorka viditelně ožila a určitě by jí udělalo ještě větší radost, kdyby naše klavíristka Jitka nebyla Nešverová, leč Součková).

O závěrečném rautu bude muset informovat někdo jiný, neboť jsem se ho nezúčastnila. Jednak jsem spěchala na autobus do vzdálených končin domova a jednak mě ty koblihy dost lákaly. (Saturnin je moje oblíbená kniha už asi čtyřicet let).

Španělský sál

Převzato z Internetu

je součástí reprezentačních prostor Pražského hradu v severním křídle směrem k Prašnému mostu. Svě jméno získal proto, že byl postaven nad stájemi ušlechtilých španělských koní, jejichž kult Rudolf II. nadšeně pěstoval. Na počátku 17. st. byl vybudován na přání Rudolfa II. k uložení jeho sbírky soch. Je velkolepý svými rozměry - délka 43 m, šířka 21 m a výška 12 m. U příležitosti návštěvy španělského krále Filipa II. v Praze byl Rudolf II. vyznamenán španělským řádem zlatého rouna, jehož sádrový model je zavěšen na okně sálu. Autorem je patrně arch. Giovanni Maria Filippi. Původně byly v sále uprostřed sloupy a malovaný strop. Teprve v době baroka byl sál zaklenut, Kilián Ignác Dienzenhofer mu dal rovný vyšší strop. V druhé polovině 18. st. byla podél sálu vytvořena tzv. klínová chodba, což vedlo k zadržování světla na této straně. V místech původních oken vymaloval J. A. Saeckel iluzivní zahradní veduty. Sál byl přestavován u příležitosti korunovace Ferdinanda V. (1836), kdy se ve Španělském a vedlejším sále konaly dvorní plesy. Byly položeny nové dubové parkety, stropy ve světlých tónech vymaloval malíř Josef Navrátil a svíce na nových lustrech se odrážely od osmi nově osazených velkých zrcadel. Znovu byl sál přestavován pro neuskutečněnou korunovaci Františka Josefa I. v pseudobarokním slohu Ferdinandem Kirschnerem. Byly sem osazeny sochy Věda, Průmysl, Obchod a Umění, jejichž autorem je A. P. de Vigne. Část štukové výzdoby na stěnách je z doby Rudolfa II. Španělský sál, Rudolfova galerie i některé další prostory byly plně uměleckých pokladů, které Rudolf II. vášnivě sbíral nebo dostával darem. Většina však byla odvezena jako válečná kořist do Švédska, jako habsburský královský majetek do Vídně, když tam bylo přeneseno sídlo císaře Matyáše II., mnoho předmětů ze sbírek bylo za směšný peníz rozprodáno. Část sbírek, která v Praze zůstala, je součástí expozice Obrazárny Pražského hradu.

Bohemia Cantat 2007

Vláda Šilhán

Tradičně poslední víkend v srpnu s přídavkem předcházejícího pátku a ještě kousku čtvrtka se již mnoho let koná (v poslední době v Liberci) mezinárodní festival sborového zpěvu Bohemia Cantat. Zvláště tohoto festivalu je jeho organizace, kdy hlavními účastníky a tedy aktéry závěrečného koncertu jsou sbory vzniklé ze zpěváků z celé republiky, kteří se přihlásili k jakémusi expresnímu nácvičku vybraných skladeb během oněch 2 dní (a kousku dalšího), předcházejícího koncertu, konanému vždy v neděli dopoledne. Těch dočasných sborů vznikne tolik, kolik je vypsanych (a podaří se obsadit) ateliérů, věnovaných vždy některému vybranému hudebnímu žánru.

V rámci festivalu také vystoupí pozvané sbory a dlužno říci, že jsou to téměř vždy sbory (alespoň podle mého zážitku z letoška a loňska) vynikající úrovně.

Někteří členové Gaudia již tento festival „ochutnali“ několikrát, zprvu bez větší propagace mezi členy sboru a spíše trochu tajemně, teprve loňského roku se do Liberce vydala trochu větší skupinka v čele se sbormistrem Vládou Součkem v roli řadového zpěváka.

A tak se vždy všichni (čtenář se může zeptat kteréhokoliv účastníka) vracíme plni dojmů a hudebních zážitků jak ze svého vlastního účinkování, tak z účasti na prezentaci těch ostatních.

Protože jsem ale slíbil v úvodníku, že si bližší informace necháme až do doby, kdy budou aktuální přihlášky do dalšího ročníku, abychom čtenáře nalákali ke spoluúčasti, následuje už jen obrázek ze společného zpívání všech účastníků, připomínající letošní ročník.

Foto: Z. Veselá

ZÁPISNÍK ZAČÍNÁJÍCÍ SBOROVÉ ZPĚVAČKY

Zápis druhý

Zuzana Zajícová

„Tak jsem začala chodit do sboru.“

„Do čeho?“

„Do smíšeného sboru Gaudium, Šimáčkova ulice. Každou středu máme zkoušku.“

„Tak to tím chceš jako říct, že budu každou středu bez večere?“

Tak nějak probíhal dialog jednou v září u nás doma. Můj muž se zamyslel, zhodnotil situaci a usoudil, že ty středy nějak přežije. Abych byla spravedlivá, vařit on umí a dobře, takže s těmi večerami to nebylo tak horké. Vzhledem k tomu, že pracuji na směny, tak je zvyklý si leccos ukuchtit sám.

Ovšem ty směny, to byl trochu oříšek, jak mi taky hned muž připomněl. Ale já to měla vymyšlené. Budu si je měnit s kolegyněmi tak, abych mohla vždycky ve středu přehodnotit. To jsem netušila, že se to bude týkat taky občas úterků a sem tam i víkendů. Jo, když jsem se dala na vojnu, respektive do sboru, musím to nějak zmáknout. Manžel se znovu zamyslel a zjistil, že ty večere nebudou tím pádem už asi nikdy, protože ve středu budu zpívat, ale ostatní dny budu ty středy nahrazovat. Zaujal proto k mému novému koníčku postoj vlažný a nebojím se říct, studený jak psí čumák. Trochu ho krotilo přesvědčení, že mě to přestane bavit.

Brala jsem jako svou povinnost ho o veškerém dění ve sboru neustále informovat a to VELMI podrobně a jen dobré vychování mu nedovolilo na mě občas zařvat, ať už jdu s tím svým sborem někam, že chce v klidu koukat na ten ZATRACENĚJ hokej. Vychování mu ale dovoľovalo obracet oči v sloup, čehož jsem si zase já ve svatém nadšení nevšímala a mlela dál.

Taky v práci jsem oznámila, že jsem začala zpívat. Vzhledem k tomu, že mé kolegyně vesměs milují vážnou hudbu a já kolegyně zase hudbu hlasitou, setkala se moje sdělení s daleko vřelejší odezvou a hlavně ochotou si měnit služby. Měla jsem vyhráno. Nic nestálo v cestě mé kariéry sborové zpěvačky.

V práci taky zpočátku jeví větší ochotu poslouchat moje nadšené vyprávění o prvních hodinách v Gaudiu, ale posléze

jejich zájem ochladl a já si řekla, že nemá cenu plýtvat mou vzácnou energií líčením tak skvělých zážitků těm ignorantům doma i na pracovišti. Kdo nezažil kouzlo sborového zpěvu, ten nepochopí. Zvláště když jsem se k tomu přimotala ve značně pokročilém věku, tedy v době, kdy jsem si vybrala dobrovolně a nebyla do sboru odložena rodiči.

Už první chvíle na půdě základní umělecké školy se mi dostaly pod kůži a já pochopila, že se tak můžu nejen nasměřovat správným směrem, ale že se navíc ještě vrátím do skvělých dob mládí, že je to zkrátka to, co jsem potřebovala.

„Jestli mě nevezmou, bude to můj konec,“ říkala jsem si, „přece nezačnu na stará kolena šlapat někde v tělocvičně na rotopedu. Hlavně, aby si nikdo nevšiml, že nemám přezůvky.“

Poté, co jsem správně identifikovala oba sbormistry, kupodivu odvážně se představila a byla posazena hned do první řady, začala moje kariéra zpěvačky ve smíšeném sboru. Musela jsem sice absolvovat přezkoušení ve vedlejší učebně, ale to jsem zvládla v takovém útlumu, že si to moc nepamatuju. Když jsem se po té obtížné životní zkoušce ocitla zpět mezi ostatními, jako z dálky jsem zaslechla hlas Zdeny Součkové, že jo. Tedy ona to řekla určitě jinak, ale já jsem pochopila, že to znamená, že můžu zůstat a snažit se, jak nejlíp umím. No, moje nevolnosti ve starém wartburgu se konečně zúročily. Tatínek by měl určitě radost.

Zdena mi taky mile řekla, že si ve sboru všichni tykají a že jsem alt. To byla příjemná změna po létech škrcení ve výškách v našem rodinném pěveckém ansámblu. Byla jsem usazena mezi kolegyněmi altistky s tím, že mi určitě poradí a pomůžou v mém začátečnickém tápání. (Tímto musím s radostí laskavému čtenáři prozradit, že se o mě nemusí bát, jelikož moje kolegyně se o mě opravdu starají moc dobře dodnes a já jim tímto děkuji z celého svého srdce).

Hned první hodinu jsem se ocitla rovnýma nohama v přípravách na koncert v Rudolfinu. Páni! V Rudolfinu! Dech se mi tajil, když začal sbor zpívat. Husí kůže, dojetí, no prostě jsem nemohla uvěřit svému štěstí, že můžu zpívat s nimi, tedy, až toho budu schopná.

Domů jsem se prakticky vznášela a v kabelce jsem nesla poklad - dva lístky na koncert.

„Jdem na koncert, náš sbor zpívá v Rudolfinu,“ ležérně jsem manželovi zamávala pod nosem lístky, „to víš, ještě s nima nevystupuju, ale příště už určitě budu!“

Manžel jen obrátil oči v sloup a já se v duchu vůbec nedivila.

Lístky jsme měli do třetí řady, což se manželovi líbilo, jelikož sbor Radost, který v Rudolfinu slavil jubileum, se skládal z převážně hezkých dívek různého věku a byl na ně moc pěkný pohled. Manžel velmi bystře pochopil, že to není můj sbor. Když dívky dozpívaly, přiznal se můj muž, že se mu to strašně líbilo a jen poznamenal, že holky nasadily latku dost vysoko.

Pak vystoupilo Gaudium. Ani jsem nedýchala a v duchu zpívala s nimi to málo, co jsem za těch několik hodin ve zkouškách stačila pochytit. Bylo to něco! Byla to ještě větší krása než ve škole, ta akustika to všechno ještě umocnila. Když jsem se při potlesku po očku podívala na svého muže, spatřila jsem, a to si nevymýšlím, zvlhlý zrak.

O přestávce mě manžel chytil za ruku a beze slova jsme šli do předsálí.

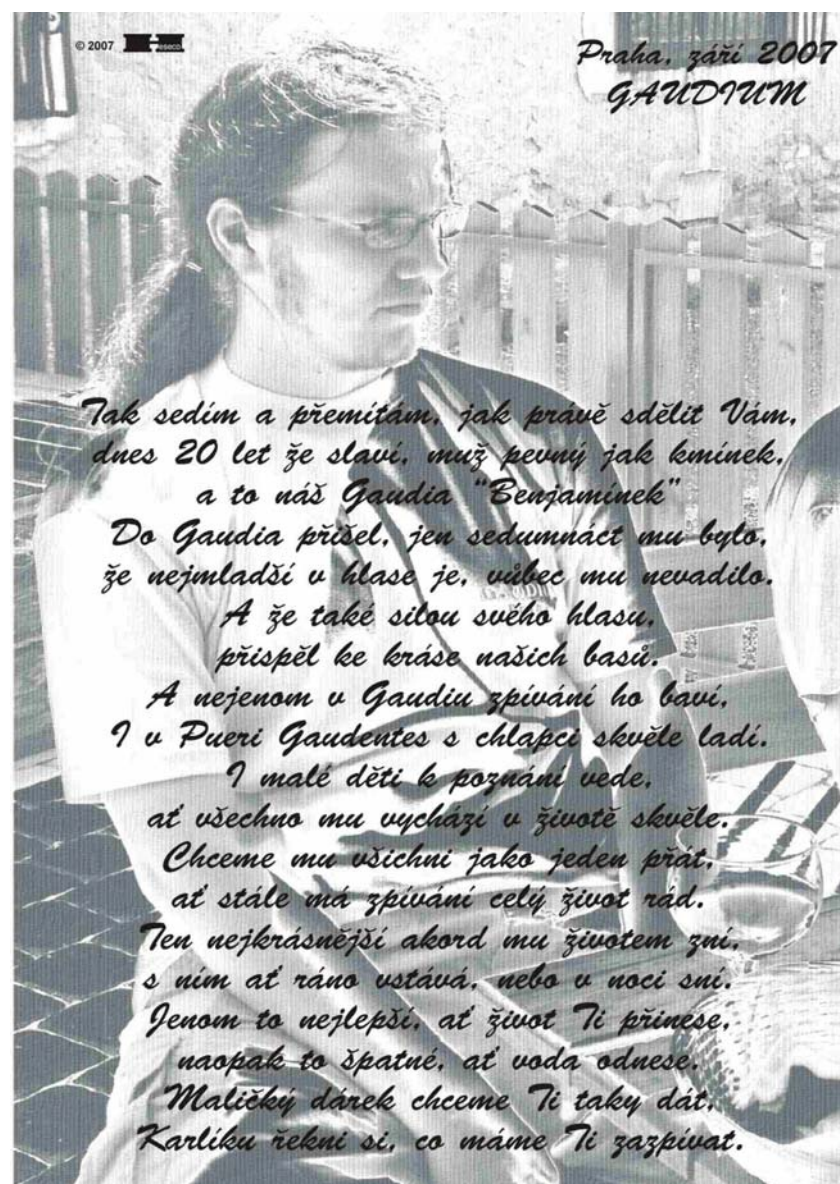
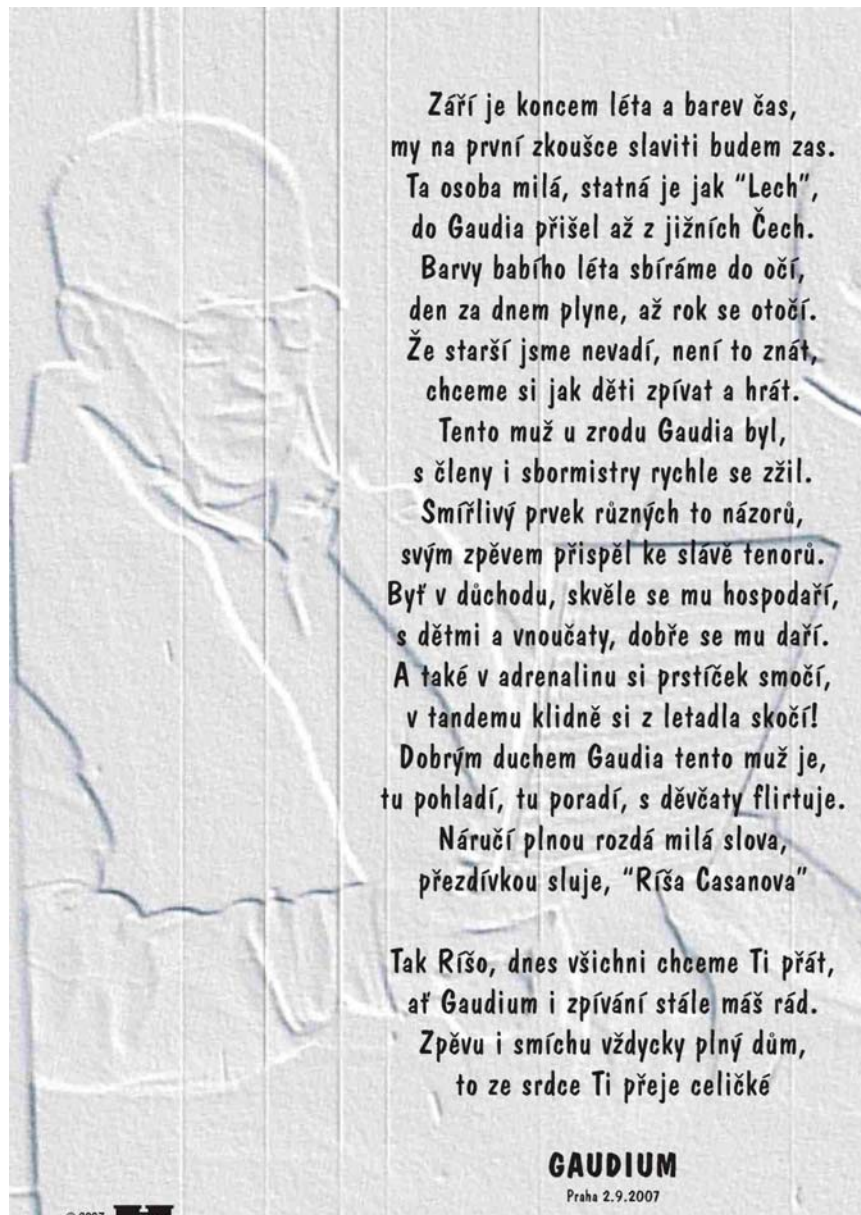
„Tam že tě vzali? Do TAKOVÝHO sboru?“

Koupala jsem se v jeho obdivném pohledu a jen jsem přikyvla.

Od té doby poslouchá moje vyprávění o životě ve sboru s větším pochopením. Naštěstí po mně nechce, abych mu doma názorně předváděla, co už umím, to by ten jeho obdiv zmizel v nedohlednu, protože, nalejme si čistého vína, jsem sice sborovou zpěvačkou, ale stejně jako v ostatních disciplínách, zpěvačkou průměrnou. Ale co, ono mě to strašně baví a snažím se. Aspoň docházku mám vzornou, přezůvky s sebou.

Přáníčka členům - jubilantům

Obě přání jsou „z dílny“ J Tittelbachové a Z. Hřebíkové

Program sboru v dohledné době:

18. 12. 2007 - adventní koncert v Betlémské kapli v 19 hodin
spolu se sborem RADOST-PRAHA
26. 12. 2007 - tradiční Rybova mše vánoční v kostele CČSH, Farského 3
25. 12. a 26. 12. 2007 - Rybova mše vánoční s orchestrem - chrám
sv. Mikuláše na Malé straně
6. dubna 2008 - JARNÍ KONCERT v sále Martinů
spolu se sborem RADOST-PRAHA

Nakonec ještě několik obrázků z krásných kroměřížských zahrad:

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlčková, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski
a Zuzana Zajícová

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 1700 00, Praha 7,
Šimáčkova 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz,
Vsilhan@centrum.cz)

Toto číslo vyšlo dne 15. listopadu 2007